Із циклю "Закоханість"

"Між могил, – все оманність..."

...Між могил, – все оманність...
І вуалі сині на вечір.
Ти сказала: – відхожу в тумани... —
І тобі не перечив.

Догоріли на бані каплиці огні...
– О, – життя злото-трунки жагучі!..
...Щось ласкаве співала востаннє мені
Щоб не мучився...

І пішла... По житах...
У кипінню, між бризки волошок...
– Комусь задум в замрілих очах,
Сон хороший.

Я піду до білих беріз —
Що у сутінках – болю дарунок...
Що від неї із заходу вітер приніс
Вже останній цілунок...

Розпука

Ровами місяць тіні клав...
...Нема... ох, – болю, – жалю!..
І ніч спокійная текла
від жит до жит і далі.

Повітря-мед і дзвін цимбал
і бубен – серця весни...
Тобі ввесь біль, ввесь сум і шал...
Сказать тобі: – чудесно!..

Як так… то я піду… – Прощай!
Ох, чи це Ти зробила?!.
Чи Ти могла?!. Цвів молочай,
одцвів, зім’ятий, – за могилою…

За голову узявсь… ридав…
…Мені пісень печалі…
А ніч спокійная текла
від жит до жит і далі…

Вітер
Біжать берези, верби,
Жита, корчі та трави…
Ох, вітер, вітер буйний,
Життя моє ласкаве!

Біжить ось небом хмарка,
Течуть, течуть глибини…
І серце, очи смокче
Далекий обрій синій…

Ох синій, синій – нині
В ранковії заграви
Зростав у безмір біль останній,
Життя моє ласкаве.

Весна
Розтали вже слова останні
– (той дим розтання на пероні)…
Свічки червонії каштани
до сонця палять; чути: дзвонять
в селі далекому за лугом —
там дівчина-весна задумна
іде, – всміхається… їй туга,

їй радість, – сміх; а може суму,
а може болю чаша повна…
це, як лязурок, ясне небо…

Слова розтання молитовні
нижу востаннє… Може треба —
у тую далечінь дзвінкую —
тій дівчині-весні ласкавій
сказати: пісню щастя чую
та слів нема… усі віддав їй…

Воля
Ночі… дні… потоки… зливи… грози…
Понад шляхом білії берези…
Так би і текло…
Та ні! Одного ранку
Серце взяв, поклав його на леза,
Коливав, як ранок млу у полі,
Гострим променем поїв, – поїв
Та краяв…
Понад шляхом білії берези —
Пісня жит і поля, – до безкраю.

І знов
1

І знов… – блаженна тиша нив
і в неосяжнім полі-морі
вітрів розпещених приплив
на беріг вечора…
…і зорі.

Вся синьоока, темна ніч,
– як молодість твоя ваблива…

… тепло вечірніх наших стріч
і слів ласкавих, слів щасливих.

2

Трюмо… Парфум пахтіння ніжне…
І оксамит старий… старе саше…
І слів і рук ласкава, тепла збіжність,
– Щоб болю не торкнутися лише б.

Текли зповільна нам оці години,
як час, як води… Як усе життя!..
Як давнього ті темнії глибини,
останні вже. Навік. Без вороття…

3

І знов людей – вітрів нестримні – дикі орди
– тесальники землі – пани і торбарі
І погляд ваш… уст виріз такий гордий —
герб зорь, Стрілець над нами угорі…

Це б цілувати рук слабких і диких
останні пута… Пити уст гірких
і слів гірких, звичайних слів, великих
останньої отрути ясний гріх…

4

…І ніч прийде… і знову путь…
страшна, таємная, незнана…
А нам в цій тиші не зідхнуть,
ні випростатись нам, – кохана!

І біль такий. Останній біль!
– то ж чуть, як плине місяць, зорі…
Чекає бурь мовчання піль —
і стигнуть дні шкляні, прозорі…

5

В цю мертву тишу, в ніч німу
прийде, – постукає у двері
нахабний ворог… Де ж візьму?
І з ким піду?.. І де тепер ви?..

Це вам ні свят, а ні музик! —
серпи, ножі вам, діти горя!
І ваш слабкий, розпучний крик
десь, в тім незбагнутім просторі…

6

…І вже щербата і безсила пристрасть…
і серце, – моє серце на піску,
мов хижа риба… Блискавиці бистрі
із миті в мить…
І бурі у танку…

А ваших уст той гордий, скорбний виріз…
Долоні теплої пестлива глибина!
(Ці дні останні – неможливий вираз…)
І знову, біль – останній крик, – вже з дна!..

Полудень
І стигне, не тече, вже гасне голубінь,
і полудня важке, текуче золото

понад могили в тонке павутиння —
у спеку ллє думок лінивих солод.

Не ворухне, не диха в плесо… ось, —
Як зачарований, відбивсь, не одірветься
блакитноокий вітер… ні, не він, а хтось,
хтось ясний, молодий, що днем чи щастям зветься…

Там порохом пухким, пахучим у полях
згубивсь десь шлях… Простір, широка воля!
Часом, – розбудить лози сонний птах
Чи риба знехотя з дна пустить бігти кола.

Бездонний день в жита, в овси, в гречки,
у конюшину, в луки соковиті
ллє солод і спокій… Та в сурми гомінні
вже чути, грає, палить серце вітер!

"Не почути сестриного сміху…"
Не почути сестриного сміху
і води з її рук не пить.
Понад тихою рідною стріхою
голуба зоря не дзвенить…

Став давно багном затягнуло,
позгнивали верби… зрубали корчі…
Лиш роки на стовпі золотому
Глечик з вибитим дном стирчить.

Не вернути туди ніколи, —
А з вогню на залізо – іржа.
Ось тому таким терпким болем
мені нині уста дрижать.

Забув

Знов – моє пекло, моє небо
У камінь скутая земля…
Це міста. Тільки міста треба…
Забув, як пахнуть там поля…
Забув, як верби сплять вад плесом,
Які тії мляві вітряки:
Часу й вітрів слухняні весла…
Як давнина, – глухі такі…
Забув, як пахне лан той житній,
Як глибша, таємніша смерк.
Дух немоторний старосвітній
Давно помер, —
Нам світ – це рух горіння, туга,
Жага, і солод, і вогонь…
Нам світ: – надій сім-барвні дуги —
І певнеє стерно в долонь.

Сонет

Полудень… Степ… Дзвенить усе, дзвенить —
Не знати що… чи трави то, чи тиша…
Лиш зрідка вітерець дихне, полин сколише
І пах важкий нагусне, побіжить…

Понад могили вдалині струмить…
Важкої спеки золото бліде усе ясніше…
Лежить лінивий день… Лежить, не чуть, що й дише…
І обрій синіми крильми не майорить…

Бреду… Ярок… Заросле джерело… каміння… терен.
Мов ящірок хвости оті химерні
Встають з полудня ген хмар різьблені дахи

І блиска над лінивії шляхи…
І тиша… Степ… Дзвенить, дзвенить довкола.
Дурманить пахощами день і думку веде колом.

Серпень
Ті ранки золоті, сухі, холодні
По стернях тіні хмар у прозор, у блакить…
Там серпень клонить тінь із синьої безодні,
Там серпень сполохом, морями піль горить.

Перерипіли вже вози повільнії, важкії
В ліниву куряву прозорий зореспад…
Вже по клунях лежать, пшениця й жито,
Хід осені вистукує вже яблуками сад.

І не буяти вже, не гнати сік отавам.
Сухі, порожні ранки золоті,
І вже нещирі всі оті ласкаві
Слова твої… Ох, – все не ті, не ті.

"Під кручею – сніги. Плач вітру по слідах…"
Під кручею – сніги. Плач вітру по слідах…
І темна і важка лежить вода,
як лід той темний… Мертвий той вогонь,
дідів, батьків життя… їх кров та біль на сконі.
Зоря у пустирях надвечір зажовтіє,
і вир снігів заточиться, збіжить
у темну, сонну, синю безвість, безнадійність…
що ясна сила снилася лиш мить…
Схолоне, змовкне все… Лиш білий, мертвий сніг,
Лиш попіл давнини, що ніччю й болем ліг…
Пальці – ті вузли! Весела криця – очи.
Все вперед! – ген, у безкрай нестримний тупіт, біг.
Вся твоя земля, – як бачиш, як захочеш.
Очі бачать світ, щоб він у серце ліг.

Не казкові коні на припоні! Ні!
Не хмари на бурю і не грім там – за горою!
Тільки вогні у далині! А жаль та сум та біль – на дні,
та горить проклін усім, що ждуть спокою.
Над поля і луки… понад тихе те село
в схови давнини – могили – заклик гупне громом!
Що цвіло – достигло! Нині зв’яне, а на зло
маємо ми лік той, – кров, що хиб не зна, не знає втоми.
І безкрай, світами, нині творча путь,
і нема чого зідхати та журитися!
Поки очи бачать світ та хочуть його, – п’ють,
поки витримає серце бити й битися.